

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 marca 2017 r.,
skargi R. D.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 stycznia 2015 r., sygn. akt II Ca (...),
wydanego w sprawie z powództwa R. D.
przeciwko (...) Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę

2. zasądza od R. D. na rzecz C.

**S.A. w W. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu
kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga R. D. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 stycznia 2015 r. została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego. Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 361 § 1 i 2 w zw. z art. 363 § 1 k.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Artykuł ten określa wymogi skargi o charakterze

konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregokolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich m.in.. wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżący w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego ograniczył się do stwierdzenia, że wykorzystał wszystkie dostępne środki procesowe w celu wyeliminowania z obrotu wadliwego orzeczenia. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.